

Barcelona 20 de gener de 1928

L'Esquella de la Torratxa

ANY LI - Núm. 2535 - 15 cts. - Atrassats 30

LA PILOTA AL CAP

—Tenim el cap per a pensar el que hem de fer amb els peus!

Teatre Català ROMEA

Gran Compañia VILA-DAVI

Primera actriu: MARIA VILA
Primeros actors: DAVI y NOLLA

Hoy, viernes, tarde y noche, el inmenso éxito de Roure,

T'ESTIMO!...

Domingo, tarde, a las tres y media:

ELS PASTORETS, GARROFA I PALLANGA

SS. MM. los Reyes Magos asistirán a la representación.
Todos los niños y niñas serán obsequiados

A las seis y media y a las diez de la noche:

T'ESTIMO!...

TEATRE CATALÀ "NOVETATS"

Hoy, noche:

SENY I AMOR, AMO I SENYOR

de Avelino Artís, y

MADAME MUNDETA (Robes et chapeaux)
de Montero. — Mañana, tarde, el grandioso éxito de
Luis Capdevila,

EL REI PER FORÇA

Magnífica interpretación y presentación. Lujosas toilettes.

Domingo, a las tres y media,

ELS PASTORETS

con los REYES MAGOS, que obsequiarán a los niños.

A las seis menos cuarto y noche, a las diez:

SENY I AMOR, AMO I SENYOR

y LA BALDIRONA

Se despacha en Contaduría.

TEATRE COMIC

DIRECCIO ARTISTICA: MANUEL SUGRAÑES

Segueix en augment l'èxit de la gran revista

EUREKA

El proper dilluns, grandios debut dels formidables
xinesos gladiadors

The Chinese Gladiators

MUSICA Casa CANONGE

ESPECIALITAT EN OBRES PER A
Tercets - Quintets - Orquestres

Zurbano, 7 - Barcelona

TRENCATS

temps i diner, no deveu comprar cap
aparell sense visitar abans aquesta casa.

CASA TORRENT - 13, Unió, 13 - BARCELONA

BICICLETES ESPORTS
ACCESORIS

SANROMA

Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

DEMANEU TARIFES DE PREUS

VIES URINARIES

Impureses de la sang - Debilitat nerviosa

Prou sofrir inutilment de les dites malalties,
gràcies al meravellós descobriment dels

Medicaments del Dr. SOIVRE

Vies urinaries: *Blenorragia* (purgacions), amb totes les seves manifestacions, *uretritis*, *prostatitis*, *orquitis*, *cistitis*, *gota militar*, etc., de l'home, i *vulvitis*, *vaginitis*, *metritis*, *uretritis*, *cistitis*, *anexitis*, *fluxos*, etc.; de la dona, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb els **Catxets del Doctor Soivre**. Els malalts es guareixen ells sols, sense injeccions, lavatges, ni aplicació de sondes ni bugies, etc., tan perillós sempre i que neces del metge, i ningú no s'assabenta de la seva

siten sempre la presència
m laltia. Venda 5'50 ptes. caixa.

Impureses de la sang: *Sifilis* (avariosis), *eczemes*, *herpes*, *úlceres varicoses* (llagues de les cames), *erupcions escrofuloses*, *eritemes*, *acné*, *urticària*, etc., malalties que tenen per causes humors, vicis o infeccions de la sang, per cròniques i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Pindoles depuratives del Dr. Soivre**, que són la medicació depurativa ideal i perfecta, perquè actuen regenerant la sang, la renoven, augmenten totes les energies de l'organisme i fomenten la salut, resolent, amb poc temps, totes les úlceres, llagues, grans, floronscos, supuració de les mucoses, caiguda del cabell, inflamacions en general, etc., restant la pell neta i regenerada, el cabell brillant i abundós, no deixant a l'organisme rastre del passat. Venda: 5'50 ptes. flascó.

Debilitat nerviosa: *Impotència* (manca de vigor sexual), *polucions nocturnes*, *espermatòria* (pèrdues seminals), *cansament mental*, *pèrdua de la memòria*, *mal de cap*, *debilitat muscular*, *fatiga corporal*, *tremolors*, *palpitacions*, *trastorns nerviosos de la dona* i totes les manifestacions de la *Neurastènia* o esgotament nerviós, per crònics i rebels que siguin, es guareixen aviat i radicalment amb les **Gragees potencials** (el Dr. Soivre). Més que un medicament són un aliment essencial del cervell, medul·la i tot el sistema nerviós. Recomanades especialment als esgotats, a la juvenesa, per tota mena d'excessos (vells a cap edat), per a recobrar íntegrament totes les seves funcions i servir fins a l'extrema vellesa, sense forçar l'organisme, el vigor sexual propi de l'edat. Venda: Pessetes 5'50 el flascó.

Venda a les principals farmàcies d'Espanya, Portugal i de les Amèriques

NOTA.—Tots els pacients de vies urinàries, impureses de la sang o debilitat nerviosa, adreçant-se i remetent 0'50 ptes. en segells per al franquex a *Oficines Laboratori Sókatarg, carrer del Ter, 16, telèfon 544 S. M. Barcelona*, rebran gratis un llibre explicatiu sobre l'origen desentrellament, tractament i guariment de les dites malalties.

Mai les càpsules peruvianas Borrell

no han deixat de guarir aviat i radicalment les BLE-NORRAGIES (purgacions) GONORREES i tots els altres FLUIXOS de les vies urinaries, per CRONIQUES que fossin

Medicació discreta en el seu us

Venda: SEGALA, o a l'autor A. BORRELL

Compte de l'Asalto, 52, cantonada Sant Ramon. - BARCELONA

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona:
Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

CRÒNICA

MOZART AL TEATRE DEL LICEU 1928

Barcelona, que és una ciutat de bella tradició musical, ha presenciada gairebé amb indiferència la representació d'una obra de Wolfgang Mozart. Els diaris n'han parlat bé, el teatre no s'ha omplert, la falange sagrada del quint pis no s'ha movilitzat, i els senyors de les llotges i del pati han escoltat la música amb un somriure discret que vol dir: "No, si no dic que no m'agrada, però aquest Mozart era tan criatura!..."

L'Alarma devia quedar parat. El teatre que ens presentà enquadrat per unes belles contines era una joia d'alegria, de bon gust i de color. Aquella decoració del primer acte ("Plaça a la vora de la mar, davant el palau del baixà Selmi"), meravella de nítida atmòsfera i pulcritud de línies, té una claror que no enlluerna i tota ella realitzada amb aquest respecte de la naturalesa, que és una vera professió de paganisme. Les altres tres decoracions ("Jardí del Palau del baixà", "Plaça davant del Palau" i "Atri del palau del baixà"), eren un devassall de flors, d'encertades arquitectures i d'un ambient verament mozartian.

No res més lluny d'una interpretació abstracte o simbòlica: les coses no hi diuen res de conceptuos, que treuen la seva gràcia de presentar-se tal com són. Només una sensual exuberància de colors i de vida les fa més dolces a la contemplació.

El públic restà indiferent davant aquesta bella interpretació llatina de l'ambient escènic. Quatre picaments de mans i a callar, que hem d'oír la música. I bé, amic Alarma, joestic en què si Mozart les hagués vist aqueixes decoracions, les hauria amades.

"Die Entführung aus dem Serail" (El rapte en el Serrall), si no fou la primera obra amb lletra alemanya de Mozart (perquè "Zaide" i "Thamos, König in Ägypten" foren escrites en la mateixa llengua); pot dir-se que és la primera òpera buffa, que ell anomenà "Komisches Singspiel", treballada per Mozart amb el propòsit de crear un teatre líric alemany.

Dos anys després de la seva estrena escrivia Mozart: "Joestic per l'òpera alemanya; encara que això em costi més, ho prefereixo. Cada nació té la seva òpera. ¿Per què, nosaltres, els alemanys, no tindriem la nostra? ¿Els que la llengua alemanya no és tan fàcil de cantar com la francesa o l'anglesa, i més que la russa?". I dos anys més tard, afegia: "Seria una bona tasca per l'Alemanya, si nosaltres, els alemanys, comencàvem seriosament a pensar, a representar, a parlar en alemany i fins... a cantar, en alemany."

¿No sembla avui inversemblant que Mozart es cregués obligat a defensar la llengua del seu país contra els pobres d'esperit (en tots temps n'hi ha hagut i ells més clars es toquen), que rondinaven quan s'atrevia a prescindir de la llengua italiana, llavors la llengua universal del "bel canto"?

Però en canviar la lletra no es pot dir ben verament que Mozart es proposés canviar de música. El que hi ha és que, amb aquesta obra, arriba a la plenitud. Té vint-i-cinc anys, ja ha estat a Itàlia, ja ha tornat de París. Li resten deu anys només de la seva vida prodigiosa i ara està a punt d'escriure "Le Nozze di Figaro", "Don Giovanni", "Cosi fan tutte" i

"Die Zauberflöte". Només en la darrera es pot dir que l'art musical de Mozart es lleva deliberadament per damunt de la concepció italiana.

Fins Wagner ho ha dit: "Fou un alemany el que portà l'òpera italiana a la seva més bella perfecció." L'emoció, naturalment, adquireix en aquesta obra madura una puixança personal que no podia ésser cosa manllevada. Mozart anava a casar-se amb Constança Weber i la dona amada en "El rapte" també es diu Constança: Quan Belmont li fa l'amor és Mozart qui parla. Així ha pogut dir Nohl que en aquesta obra hi ha un dels fragments "on la música alemanya ha parlat per primera vegada en la seva plenitud el llenguatge de l'amor alemany."

El mateix Mozart escrivia en una carta: "Sabeu com he expressat l'ària de Belmont: "O wie angstlich, o wie feurig?" El cor que batega és anunciat per endavant pels violins en octaves. Es l'ària preferida de tots els que l'han oïda i de mi també: S'hi veu la tremolor, la irresolució; es veu sosllevar-se, el cor inflat, com s'expressa per un crescendo; s'ouen els murmuris i els sospirs, expressats pels primers violins amb sordina i una flauta a l'uníson."

La partitura es compon de vint-i-una peces isolades que han de cantar dues soprans, dos tenors, un baix i el chor. Hi ha personatge, com ara el Baixà Selmi, que tenen tot el seu paper senzillament parlat. Si l'obra pogués representar-se en català, no caldria que el piano marqués el recitat en forma que no afegeix res, certament, a la seva bellesa artística. Però com que ens ho diuen en alemany, s'ha cregut que amb acompanyament de piano ens ho empassariem millor.

No escric una revista musical, però he de dir com a simple espectador que l'obra ha estat posada al Teatre del Liceu amb discreció i bon gust. ¿Com és, doncs, que no ha plagut al públic? Es, senzillament, una estupidesa de dir que és una època passada de moda, que el nostre públic, havent tastat el drama de Wagner i l'òpera russa de Mussorgski i de Rimsky, no pot acceptar aquestes cadències primitives amb finals que no acaben mai.

La raó és que el gros públic, i sobretot el que forma la nostra burgesia, sol cobrir tímidament el seu gust musical amb una capa de snobisme. A còpia de predicar-li que Wagner és un gran músic, arriba a no fastiguejar-se oïnt el "Parcifal". I com que ara ningú no li ha parlat de Mozart, ningú no l'ha previngut, ha tingut por i no ha cercat, sota la forma antiga de l'expressió, la gràcia i la puresa, la claredat lluminosa, que fan de l'obra de Mozart un esclat de joia matinal.

Hem de reconèixer tots, sincerament, que l'empresa del Liceu ha posat, per la seva banda, com calia l'obra de Mozart. Els que no hem complert som els altres. Els diaris havien de preparar el públic, un enrenou de publicacions i de conferències havia d'acompanyar aquesta festa major de l'esperit que és a tot el món una primera audició mozartiana.

I és indubtable que ha contribuït a aquesta indiferència, que no honora gens la tradició musical barcelonesa, el divorci que es produí, ja fa molt de temps, entre els crítics i l'empresa del Liceu. No vull parlar ara de qui té raó. Em limito a constatar que això ja fa massa que dura i que s'ha d'acabar. I heus ací la fórmula, amics meus, que tots ho sou: "no mireu més enrera". Fer durar massa els ressentiments en el cor, quan d'això se'n ressent el bon nom artístic de la nostra Barcelona, ni és patriòtic, ni és propi de caràcters nobles i sen-

PERE COROMINES

ES CLAR!

Tan mateix hi han carters ben rucs. Volem explicar un fet—ocorregut fa alguns mesos, però que nosaltres no hem sabut fins ara—, que ho demostra clarament.

Un dia, el carter que porta la correspondència a l'Ajuntament hi dugué un paquet postal amb la següent adreça: "Hotel de Ville. Barcelone".

Uns guàrdies urbans començaren a mirar la correspondència per a distribuir-la a les corresponents oficines. De sobte es trobaren entre les mans aquell paquet postal.

Començaren a mirar-se'l, tots estranyats. Un altre urbà, veient-los així indecisos, s'hi acostà:

—I doncs, què us passa?

—Oh, què ens passa! Mireu aquest paquet. El carter l'ha dut aquí i no és pas per l'Ajuntament. Té: "Hotel de Ville".

—Quin carter tan ase!—exclamà l'altre urbà—. Però si l'adreça és claríssima: "Hotel de Ville", "Hotel Vila". Es per l'Hotel, pel Restaurant Vila d'aquí el Passatge del Crèdit; l'adreça està en francès. A veure, un guàrdia que li vagi a portar.

UNA RIFA

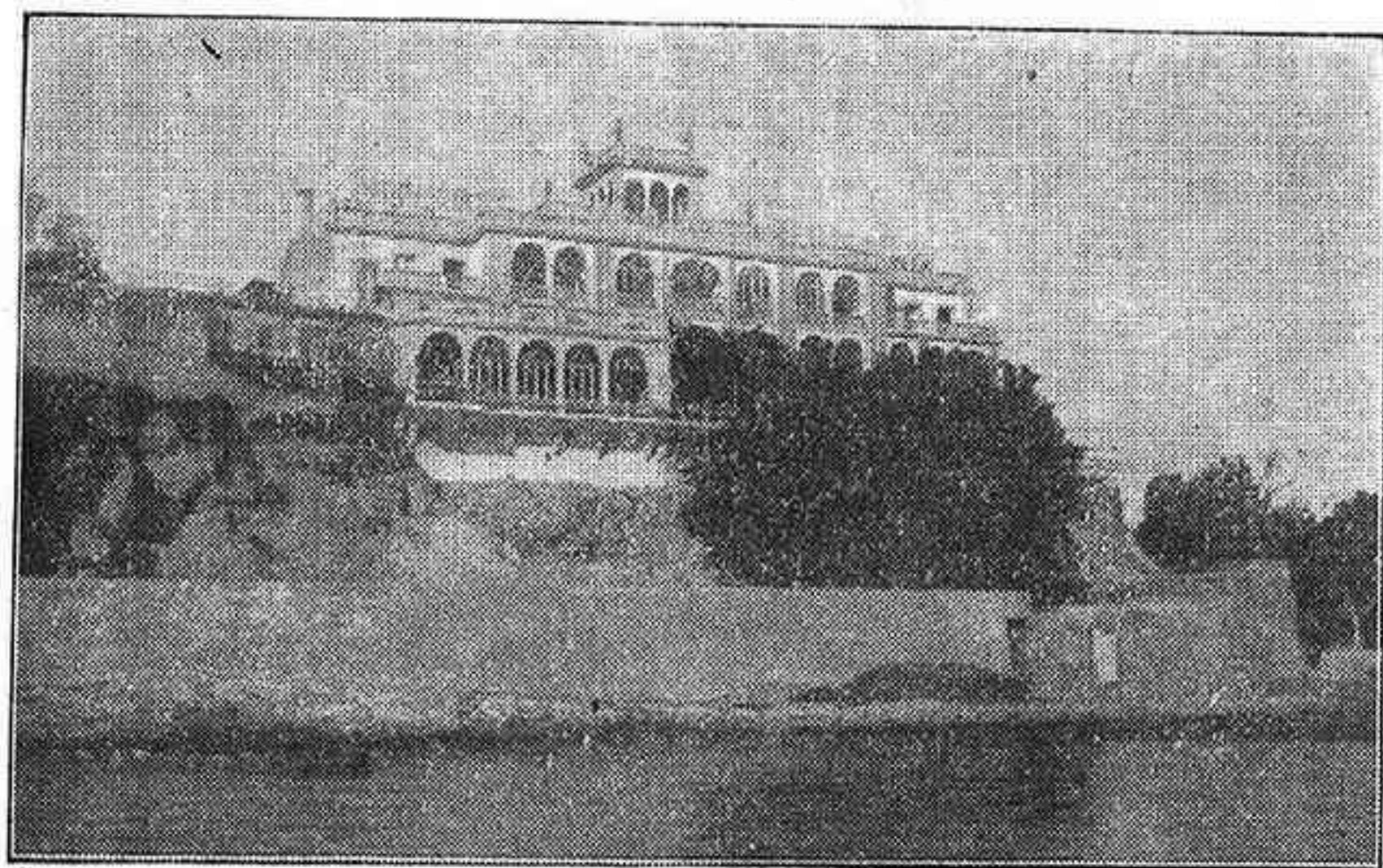
"La Vanguardia" el diari més alegre de Barcelona—, té, segons diuen, tres directors.

Potser en fan un gra massa!

Tres directors! Es clar: per això "La Vanguardia" és tan savia. Però s'hauria d'ésser un xic generós. S'hauria de pensar que això és excessiu.

Perquè no en rifen un d'aquests tres directors? Nosaltres, per a rifar-lo—encara que no ens n'haguéssim de quedar cap número—, proposem el senyor Rodríguez Colò.

Seria una rifa esplèndida!

Vista del magnífic i confortable Hotel Villa Victòria que s'acaba d'inaugurar a "L'aigo dolça del Terreno", a Palma de Mallorca

UN MES A LA COLLA

Al "Nuevo" preparen una nova revista. Aquesta vegada l'empresa ha demanat la col·laboració de Joaquim Montero, l'illustre director del teatre català.

¿Que és que l'empresa ha perdut la confiança d'En Josep Maria de Segarra, el poeta de Catalunya?

No; en Sagarra seguirà al "Nuevo", però al costat d'En Montero.

Mal va quan es cerquen tantes ajudes!

DE L'AFICIO A LA BRUTALITAT

A Barcelona, la nit del passat diumenge, no es parlava més que d'una cosa: de pilota. I no, precisament, de la que es tira a l'olla—que aquesta, amb la misèria que corre, ja l'hem oblidat—, sinó de la que uns quants minyons en calçotets fan córrer pel camp a guitzes per a delectança i esplai d'uns quants milers de badocs.

Decididament, ens havem aficionat massa a la pilota. No tenim altra preocupació que aquesta de la pilota. I no ens negaran vostès, que és una preocupació ben mesquina i raquítica.

Ja està bé tot allò de la cultura física, de l'axioma llatí de mens sana in corpore sano, etc., etc. Però potser en farem un gra massa.

L'afició als esports — no ens dona la gana de dir afecció, com diuen ara quatre beneïts, perquè no volem empobrir l'idioma—s'ha convertit en una llastimosa devoció a la brutalitat. Estem creant una generació d'idiotes, una generació cada cop més allunyada de les coses de l'esperit.

Darrerament s'han publicat dos llibres interessantíssims, plens d'intelligència i de gràcia: La noia de bronze, de Tomàs Roig i Llop—l'escriptor més estimable de la nova promoció — i Sis Joans, de Carles Riba, la labor del qual sempre és mereixedora d'elogi. Lluís Capdevila ha estrenat una comèdia d'un valor molt considerable.

Doncs, bé; tot això no interessa al nostre poble. I és que el nostre poble s'ha deixat desviar vers la brutalitat de la guitza i la clatellada.

Aquí, diu algú—i ho creu—, que hi ha molt patriotisme. Però nosaltres no comprem aquest patriotisme que no compra llibres ni va al teatre.

Es clar que, en aquest llastimós estat de coses, hi hem contribuït tots. Mireu els diaris catalans i us caurà la cara de vergonya: mentre no tenen ni un quart de columna per a dedicar als llibres, emplen quatre pàgines amb la crònica de esports.

Això ni és patriòtic ni és civilitzat. Però, en canvi, és un perill.

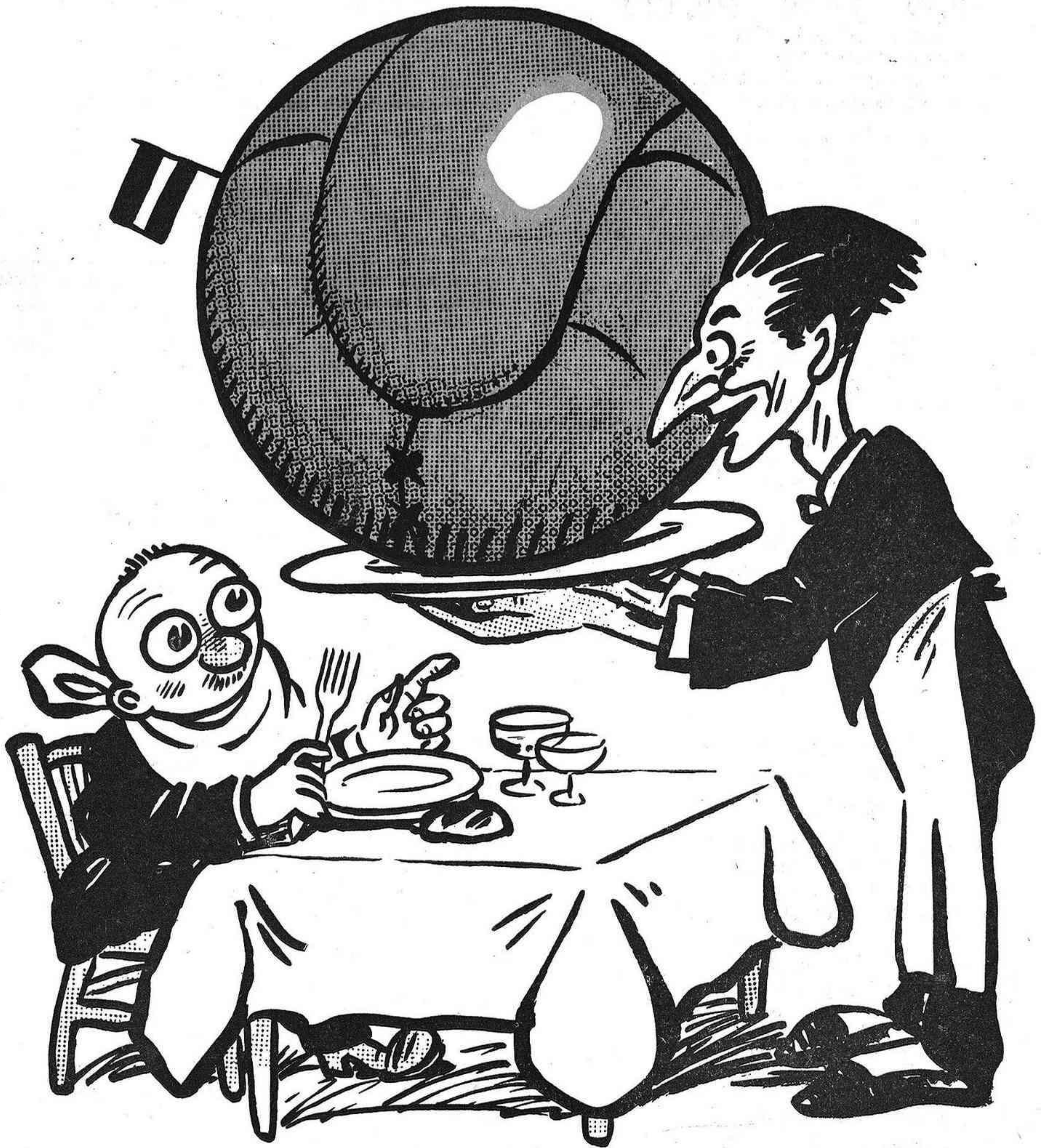
Cal que girem un xic els ulls a les coses de l'esperit.

VIRAI

EL TEXT I NINOTS DEL PRESENT

NUMERO HA ESTAT REVISAT

PER LA CENSURA GOVERNATIVA

EL PLAT DEL DIA

—No, noi, no. Ja m'embafa!

HA MORT SALVADOR GABARRÓ

Ha mort l'excel·lent mestre forjador En Salvador Gabarró i Torrents. Tenia vuitanta anys.

Gabarró era tot un artista, en el pur sentit del mot. Ell era l'home de confiança del gran Antoni Gaudí; gairebé

totes les seves obres eren executades per Gabarró.

Són de Salvador Gabarró totes les construccions de ferro, entre elles les magnífiques portes de la Sagrada Família, Palau i Parc Güell, Convent de les Saleses, Palau Episcopal d'Astorga, etc.

Descansi en pau el bon artista.

EN JAN PETIT

Vull contar una rondalla
de moviment infinit;
la d'En Jan petit quan balla...
ara balla En Jan petit.

En Jan petit podria éssé
la negació del repòs,
té la forma d'una s
quan balla tot el seu cos

Bé prou que ho diu la quitxalla
i ho canta de dia i nit,
diu: "En Jan petit quan balla...
ara balla En Jan petit."

La mare m'hi adormia;
jo jeia en els seus genolls,
i tota la nit oïa
una mena de sorolls.

I el veia balla que balla,
rabassut com un gnom,
i deixava la rondalla
i la dansa en el seu nom.

Us juro que ara voldria
tonà en aquell temps llunyà,
i En Jan petit ballaria
davant meu sense parà.

Petit i dret, la mà en l'aire,
un peu un poc endavant,
i el mateix cant ja us dona aire
per anar giravoltant.

I bé: Tot això és la vida;
una dansa de neguit,
giravolts de la mentida
i "Ara balla En Jan petit."

Un home fa deu mil mueques,
deu mil volts endiablats,
duem rams d'illusions seques,
l'ànima i el cos cansats.

I anem teixint la rondalla
de moviment infinit,
com En Jan petit quan balla...
ara balla En Jan petit.

La mare terra ens vigila;
en sa falda ens fa dansà,
i com que el cos és d'argilla
un dia se'ns trencarà.

Quina poca confiança
que tenim en l'"anar fent".
Hi ha qui es riu de la dansa
i dansa tota la gent.

I mai de mai no es reposa
sempre enduts per un neguit,
i en el fons de tota cosa
hi ha el ballet d'En Jan petit.

No s'acaba la rondalla;
mai més no s'acabarà,
perquè En Jan petit quan balla,
balla i sempre ballarà.

SALVADOR PERARNAU

ART I ARTISTES

SALA PARES

Amb més expectació que mai, ha estat esperada aquest any l'Exposició dels mestres Rusiñol, Casas i Clarassó, tres noms que, per llur història i pel valer indiscutible de llurs obres, han estat els veritables renovadors de l'art català.

No s'han vist desillusionats els qui esperaven l'obertura de l'Exposició. En Rusiñol ens presenta una col·lecció de teles, que són un càntic a l'art pur del paisatge; trossos de natura empresonats per una mà mestra; jardins de nostra terra rublerts de llum i esclatant de vida, traçats amb febre creadora i tots els recursos d'un pintor complet.

Són pintures sòbries, amb una lluminositat aclaparadora i un sentit de l'espai ple de matisos. Sense estridències de mal gust, ni rebuscaments de cap mena, la magnificència del color atrau la vista i els primers termes, on els boixos ratllats s'emmirallen en les aigües mortes, que són d'una transparència i un modelat encisadors.

Tota l'energia creadora del mestre es deixa admirar i comprèn la sensibilitat pura amb que En Rusiñol sap plasmar en les seves obres la llum esclatadora, ànima de la nostra pintura. Es tan de casa, tan admirada per tothom l'obra del pintor dels jardins d'Espanya, que ens estalvia de donar detalls, doncs sabem prou bé que tothom anirà a veure les teles que exposa junt amb els seus companys inseparables de tota la seva vida artística.

En Ramon Casas, és un dominador del dibuix que serenament sap imprimir en les seves pintures un caire simpàtic, on d'una manera afable, plena de gràcia, arriba a la sublimitat i es fa seva l'admiració dels aimants de les coses belles. En les seves pintures s'armonitzen les notes vigoroses i brillants amb els recons grisencs i plens de melangia, fent un conjunt que captiva l'equilibri, la fermesa i la sensibilitat de tota l'obra.

L'escultor Clarassó ens presenta sis obres que no desentonen en l'ambient enlairat dels seus companys. D'una gràcia personal i d'una honradesa artística poc corrent en els temps que corren, les seves escultures saben atraure l'atenció dels intel·ligents per la seva correcció impecable i el bon gust amb que estan tractades.

GALERIES DALMAU

En aquestes Goleries hi han exposades les obres d'uns artistes d'avantguarda i sols hem de dir que Rafel Barradas i Josep Gausachs, han donat una prova de bon humor presentant-nos unes mostres de pintura que se'ls hi poden perdonar en gràcia al talent que tots dos tenen i de ço que són capaços de fer quan volen.

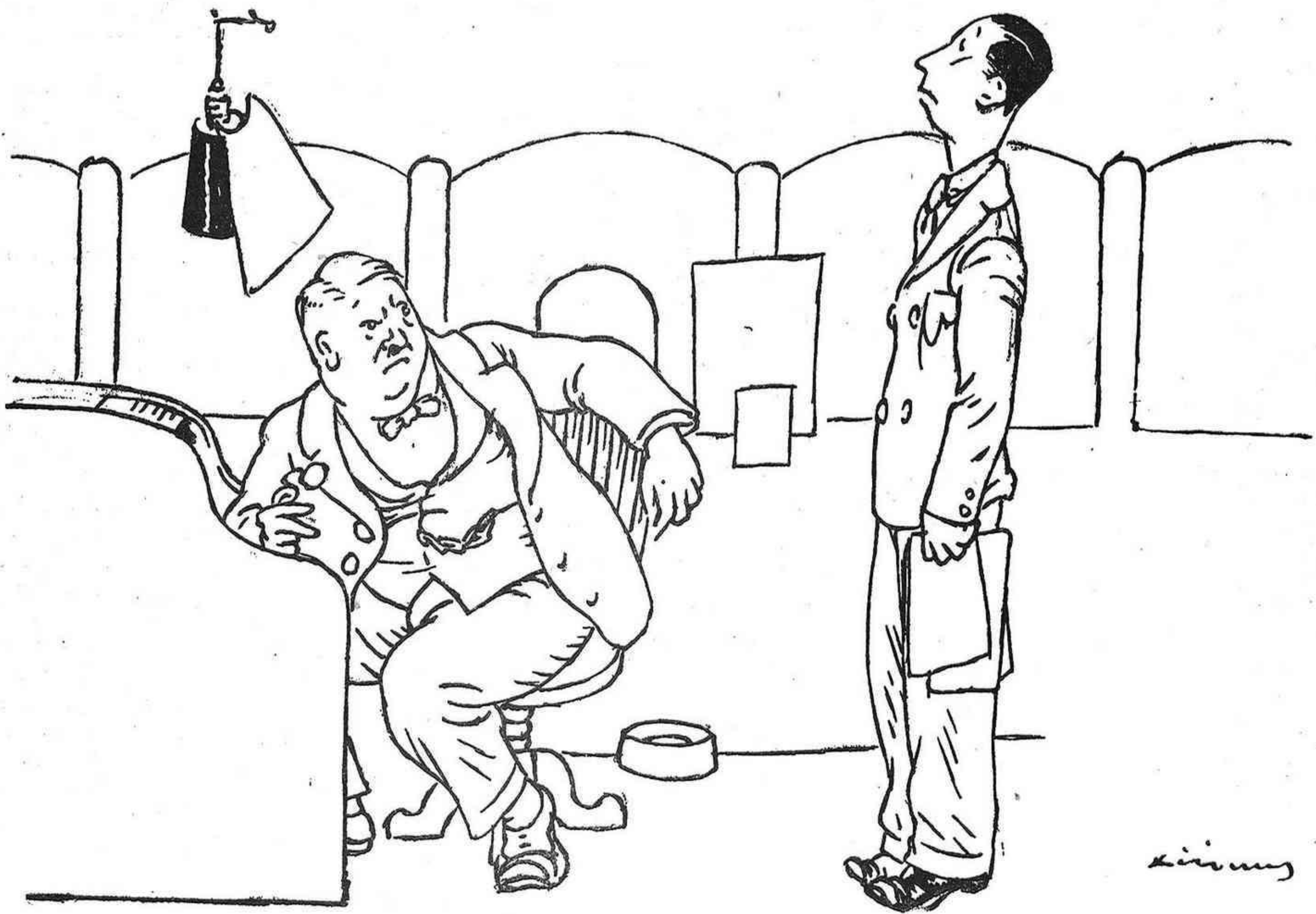
BORIEL

EN MIQUEL ROCA I RODÓN

A Barcelona ha mort En Miquel Roca i Rodón. Miquel Roca, home generós i altament bondadós, era un dels primers agricultors de Catalunya. Havia estat diputat provincial pel districte Vilanova-Sant Feliu de Llobregat, per on es presentà patrocinat per la Lliga Regionalista.

Descansi en pau.

LA MANIA DE MODA

—Què feia tanta estona sense acudir a la meva ordre?

—Estava escrivint un tractat sobre les probabilitats que té el "Barcelona" d'arribar a sots-campió, havent guanyat el partit i perdut el campionat.

LA CUA

No es tracta, certament, de la cua de cap monstre anti-diluvià, que hagin descobert els prehistoriadors. Amb el nostre afer, Bosch Gimpera no hi té res a veure. A més a més, quin interès tindria això per al nostre públic?

Nosaltres només volem tractar de les cues del futbol, que són les úniques cues importants que té avui el nostre poble.

¿No vegéreu la que abans del partit "Barcelona"- "Espayol" hi havia davant de les *taquilles* de localitats? Era una cosa imponent. La de la *taquilla* del "Palace" arribava fins a vora Colom. La del centre de localitats del costat del teatre Barcelona era una cua, si no més important, més complicada: anava d'allí, Rambla de Catalunya amunt, es decantava pel carrer de Corts i es ficava fins al Passeig de Gràcia.

Hi havia, no cal dir-ho, gent de tota mena: nois atlètics i vells gairebé xacosos; noiets picants i dones fornides, capaces de tombar d'un cop de pit un futbolista; hi havia gent magníficament abillada i individus espellifats, que no guanyarien prou jornal per a l'entrada.

Imagineu-vos el temps que devia trigar-se d'arri-

bar al capdavant de la cua a la *taquilla*. Devia ésser qüestió d'algunes hores. Hom, potser, hi hauria perdut alguna tarda de jornal. Hom hauria fet tard a alguna cita amorosa o de negocis. Algun casat de poc potser s'haurà exposat a arribar tard a casa i a desafiar les ires de la muller novella...

Però tot això us semblarà no res, si sabeu que alguns no solament hi han passat la tarda fent cua, sinó també la nit. La nit del divendres al dissabte, hi havia ja aficionats fent guarda davant de les *taquilles*, en espera de l'hora d'ésser oberta, desafiant la serena, el reuma i les rauxes fredes del vent del matí.

¿I què diríeu dels que van vetllar la nit del dissabte, a l'entrada del camp del club, per a comprar allí les entrades, exposats a agafar una pulmonia i, el que era pitjor, per a ells, quedar-se sense entrades, si no n'hi hagués hagut prou?

Era un espectacle digne d'ésser vist. Molts noctàmbuls, a la sortida del teatre hi anaren a donar un tomb en automòbil.

Nosaltres proposem que quan es faci algun homenatge a un club vencedor, no s'oblidin del "quota" desconegut. Ell és el veritable heroi de la festa.

Carrius

COM UN FILM

L'un.—Llegiu els diaris?

L'altre.—Home, de vegades.

L'un.—Així haureu seguit aquesta divertida història del casament de la germana del Kaiser amb el rus Joubkouff?

L'altre.—Ja ho crec! És una aventura en la qual no hi manca res: ni el jove eslav, simpàtic i massa bell, sempre una mica embriac, i que ha fet tots els oficis, ni la sexagenària que sent revifar-se-li una nova joventut.

L'un.—Ni el ros maniquí, encarnació de la gràcia parisenc, reivindicadora democràtica de la felicitat i l'amor.

L'altre.—Ningú no em treurà del cap que aquests personatges no han existit mai, que han estat creats tots tres per un autor de films. Ja veureu com qualsevol dia els veurem aparèixer a la pantalla. És a l'únic lloc on tindrem la sort de conèixer-los personalment.

L'un.—Qui també m'interessaria de veure és el sortós bon home (sens dubte algun doctor alemany) que ha rejuenit la princesa.

L'altre.—Deu ésser una mena de doctor Caligari. Veieu, doncs, com no hi ha manera d'escapar del cinema? I tot això, sense comptar quatre o cinc terratrèmols diaris, ho trobem als periòdics. Tot per deu cèntims. I encara n'hi ha que troben la vida cara i els nostres temps enutjosos.

L'un.—No sé pas en quina altra època s'haurien divertit més.

L'EMBOLIC DE GLOZEL

A la França gran, que està un xic més lluny que la França xica, hi ha un poblet que en diuen Glozel. Això no té altra particularitat que la geogràfica, de moment, sembla; però a Glozel, que, com diem, és un poblet si fa o no fa igual que molts poblets nostres, o d'aquí, hi ha també pagesos, un—igual que per aquí—que, tal vegada no ho serà ben bé de pagès, i si ho és, potser sols ho sigui pel mot. El cert és, que és un pagès viu i espavilat, d'aquells que un bell jorn es lleven dient: "vaja, ja n'estic cansat d'ésser pagès, i d'avui en avant, els pagesos seran els que em tinguin per pagès.

Aquest pagès, doncs, cavant el seu tros, es trobà amb uns objectes rars—uns diuen que els va trobar; altres, que els va retrobar; altres, que els va fer—. Ell, ho posà en coneixement d'un bon home que—no sabem si és savi o no; però sí que és aficionat a les coses antigues—. I aquest bon home—diem-ne savi—, els mostrà als altres savis, que, com cal pensar, en feren qüestió d'estudi i discussió. Hi hagué reunions, àdhuc amb cert caire d'internacionalisme, controvèrsies, atacs, defenses i articles, molts articles, que encara duren, arribant a formar un batibull que nosaltres, els que estem allunyats d'aquestes savieses, no ho entenem. I és més, ens trobem a hores d'ara ignorants de si, en efecte, els objectes trobats pel pagès faran fer el pagès a tots els que no són pagesos i en fan gala, o bé si es tracta, en realitat, de considerar el pagès com una mena de coadjuvant o salvador de la ciència, i

el seu poble, com una nova Estació d'origen, per a determinar precisament l'origen de la civilització de la espècie humana, posada en dubte.

Nosaltres, que moltes vegades ens hem sentit pagesos, aquesta estem una mica enterbolits, puix pensem que si l'ésser pagès pot, en certs moments, arribar a considerar-se una cosa molt important per a saber la quantitat i la qualitat de pagesia que portem a dintre, el no ésser pagès porta també el deslliurament de les coses científiques amb els seus corresponents compromisos, apassionaments i dolors cervel·lístics.

Per altra banda, el resultat és que, des de la prehistòria fins a la història actual, el món i la seva civilització està subjecte al que ens han volgut dir els pagesos, doncs, ¿qui ha estat, si no ells, els que han desenterrat les coses antigues? Es clar que després ho han reformat els savis, però, ¿i l'origen dels savis, en aquestes qüestions, no ve de l'origen dels pagesos?

Apart de tota aquesta confusió, el que ens dol més de la troballa de Glozel no és l'afermar el desfermat coneixement d'on venim, i com començarem a saber viure; és que s'hi barregin, ademés de noms, idees, i que a la fi ens trobem que el desllorigament sigui una sentència per a dretes o esquerres. Això, francament, ens desplaui, puix, ¿si es demostra la falsetat del nostre origen i es dóna la raó a les dretes, com quedarem els esquerrans? Serà cosa de cercar un nou pagès que vulgui trobar uns nous objectes folrats de vell, per a desglozelitzar el glozelament dels glozelistes o antiglozelistes, podent dir a uns i altres: "No senyors; els nostres primitius anaven vestits ja en formar-se el món i varen aprendre a fer-se les coses dels animals".

Tot plegat, un embolic.

LLUÍS RAMÍREZ CARULLA

SANT ANTONI DELS ASES

Sant Antoni del Ases ens ha vingut a fer, ja, la seva visita anyal.

Ha vingut muntat a cavall, seguit del seu porc. Estava, com cada any, alegre i satisfet. El seu cavall anava guarnit que feia goig.

El pobre home, des de l'altre món, no sap el que passa per aquí, i sempre ve igual. Per això enguany no ha vingut trist i endolat, com hauria escaigut al nostre lamentable estat social.

ELS BALLS AURIGEMMA-CANYADO AL TEATRE NOVETATS

La casa Aurigemma-Canyadó està preparant els seus esplèndids balls al Teatre Novetats, que sempre són els millors balls de Carnestoltes.

El primer, enguany, serà el dia 11 de febrer. Podem dir, doncs, que el dia 11 del vinent mes començarà el Carnestoltes barceloní.

LA TRAGICOMEDIA DE LA SETMANA

—Els que han perdut riuen, els que han guanyat ploren.
Qui ho enten això?

TELÓ EN LAIRE

LICEU

Ja coneixíem el mestre Max Von Schillings que ens ha donat aquest any "Els Mestres Cantaires de Nuremberg". La discreció dels elements de l'orquestra ens apareix clara sota la seva batuta, cosa ben essencial quan es tracta d'un teixit tan complicat com el de l'òpera wagneriana.

No s'ha lluitat tant com ell el director d'escena Max Hoffmüller. No és la confusió el que perjudica més el final de l'acte segon, sinó el fet d'aquells estaquirotos del cor que segueixen plantats a l'una banda i l'altra del teatre, mentre els altres es barallen al mig. Què hi fan allí? Comprèn que és difícil de resoldre el problema de conjuminar el cant acordat del cor amb el desori de la baralla, però si cal retenir un bloc que, servint de base a la massa coral, no es mogui, serà millor deixar aquesta gent als bastidors, fora de la vista de l'espectador. A l'escena hi fan nosa.

Ja que l'empresa va renovant el material escènic i tenint en compte que l'interès de l'obra es manté tan nou, ¿per què no es refà la decoració del tercer acte i no es repinta amb més gràcia el tell del primer terme a l'acte segon? I, sobretot, aquells cartells anunciadors dels gremis es podrien substituir per senyeres de més bon gust.

Dic això, precisament, perquè aquest any ens han donat una bona interpretació musical i cantada de l'obra. El públic l'ha rebuda molt bé, ha emplenat gairebé el teatre i ha tributat merescudes ovacions al director i als artistes, entre els quals, la senyoreta Hussa, el tenor senyor Krauss i el senyor Groenen, en el noble paper de Hans Sachs, se n'han emportat la palma.

CLAU DE SOL

NOVETATS

En la personalitat literària de Lluís Capdevila, s'hi reuneix una doble qualitat que no recordem que la posseeixi cap altre escriptor, ni d'ací ni de fora: la d'ésser un escriptor refinat i popular alhora. Diríeu que les ombres benivolgudes d'un Zola i d'un Baudelaire es fonen en el seu esperit complex.

Es potser per això que el seu mestratge—tot escriptor veritable exerceix volent o no volent un mestratge—és tan eficaç sobre el poble. I per això també el poble se l'estima tant.

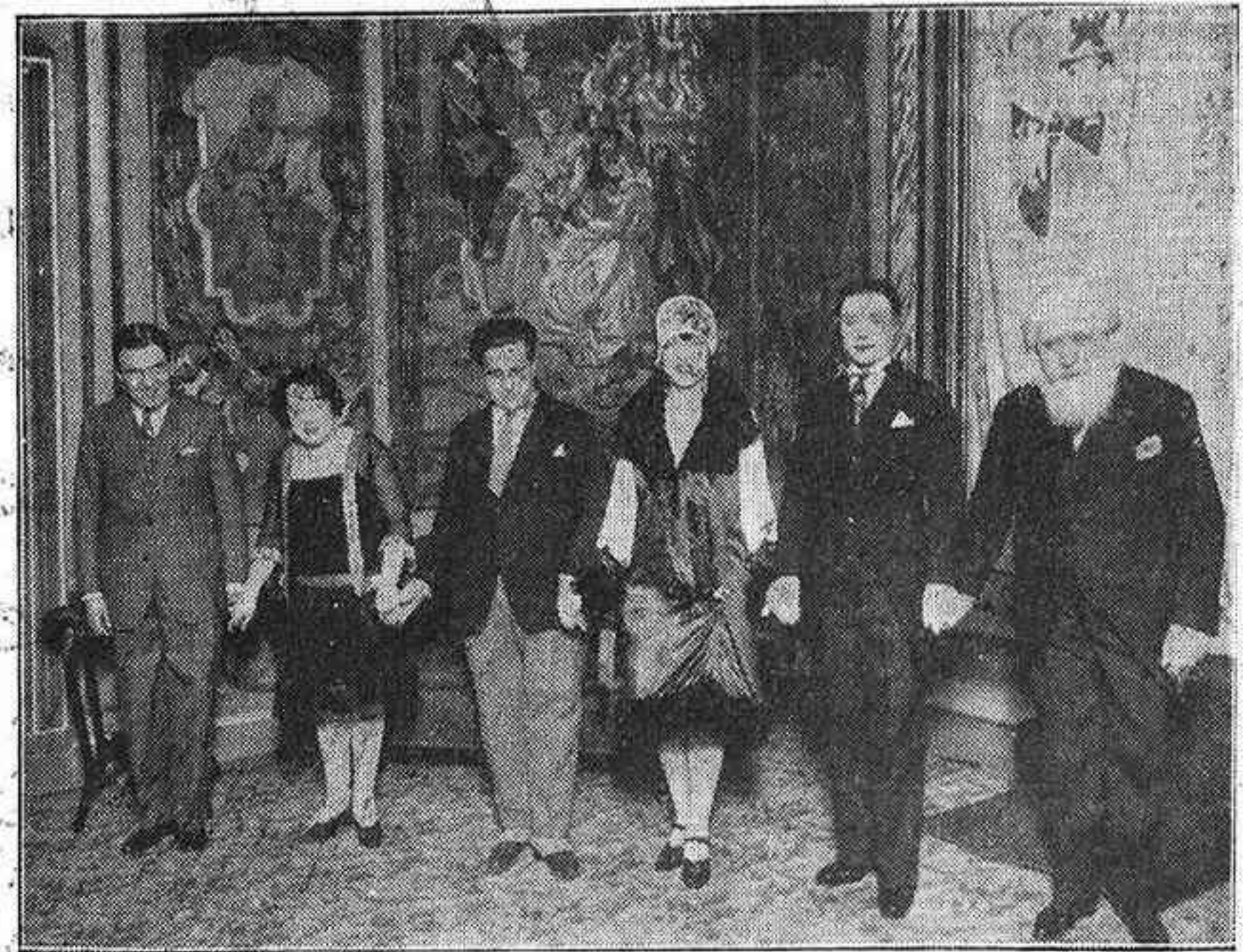
Comprèn que Lluís Capdevila sap cercar el seu contacte, sense, però, sentir la necessitat de treure's el monocle ni els guants blancs.

Per això la comèdia que darrerament ha estrenat—"El rei per força"—la trobeu realment infantada per aquesta doble personalitat de Capdevila. Hi ha alhora un sentiment popular i un art delicat i refinadíssim en la manera d'exposar aquests sentiments.

A "El rei per força", més que cap altra denominació, li convindria la de farsa. L'autor no planteja un problema greu, ni tracta d'enfondir en la psicologia d'uns personatges. Ell no fa més que traçar unes caricatures, presentar unes costums i fuetejar-les amb una sàtira penetrant i aguda, que no descomposa, però, mai el gest i que mai no cau en la xavacaneria. Diríeu que, fins per elegància, Lluís Capdevila cerca més de provocar el somriure intel·ligent, que la riallada grassa i estentòria. I heus ací com, fins en això, es distingeix de molts pretesos homes de teatre, que exploten la badoqueria

del públic popular i, en comptes d'ennoblir-lo, el degraden.

L'argument de Lluís Capdevila és ple de modernitat. És un argument que, solament un home que ha viatjat, que llegeix força les informacions i les revistes estrangeres, podria arriscar-se a portar al teatre. Hi ha qui, en aquesta comèdia, ha volgut veure una caricatura de la vida del príncep Càrol,

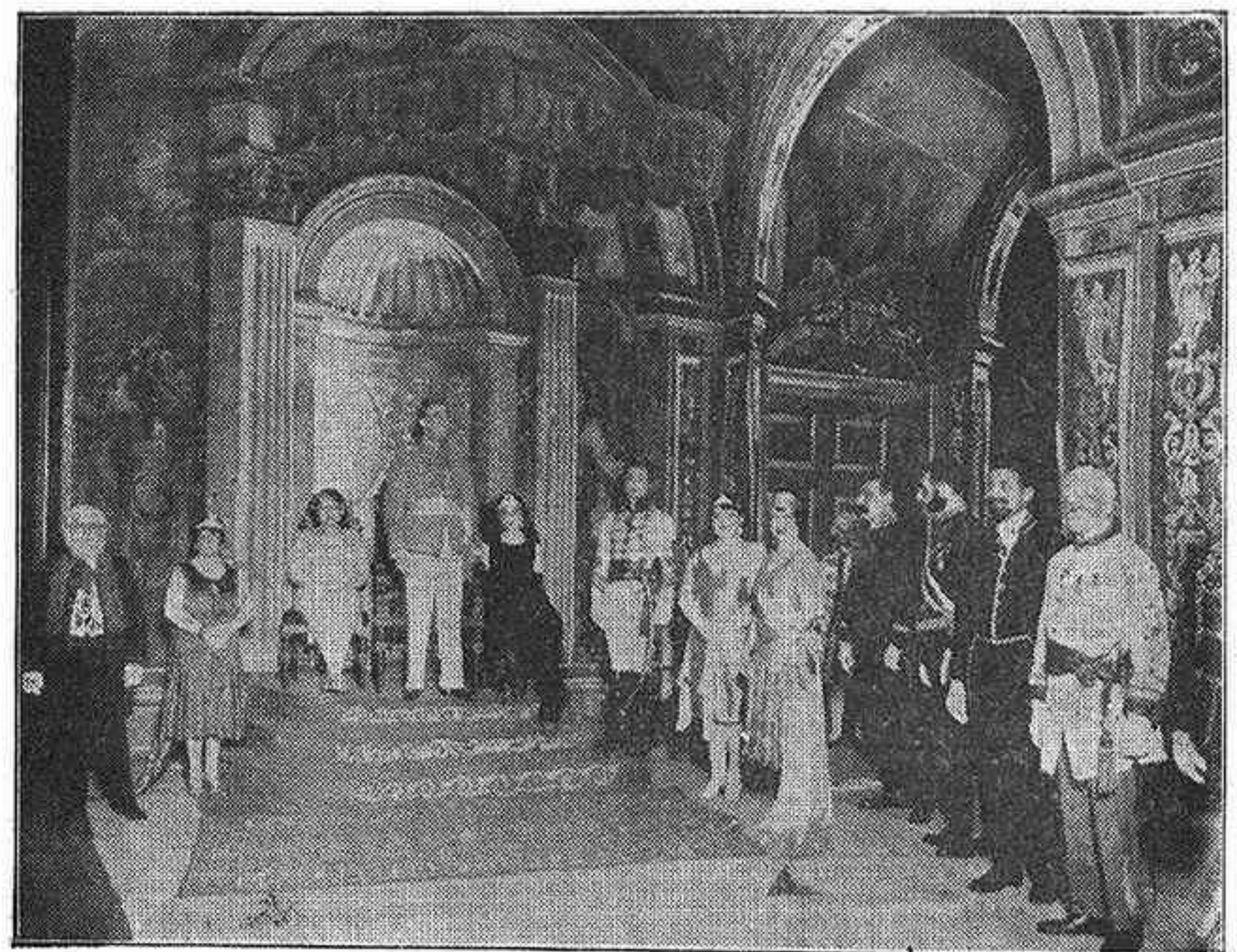

"EL REI PER FORÇA", L'ULTIM EXIT
D'EN LLUIS CAPDEVILA

D'esquerra a dreta: Ramon Martori, Emília Baró, Lluís Capdevila, Remei Cosmo, Just Gómez, Domènec Aymenrich, autor i actors d'"El rei per força"

de Romania. Podríem afirmar que no ho és i que, si ho fos, en aquest cas l'art, una vegada més s'haurà anticipat a la vida: la comèdia de Lluís Capdevila era ja escrita, quan la Premsa estrangera divulgà escandalosament els secrets de la vida del príncep romanès.

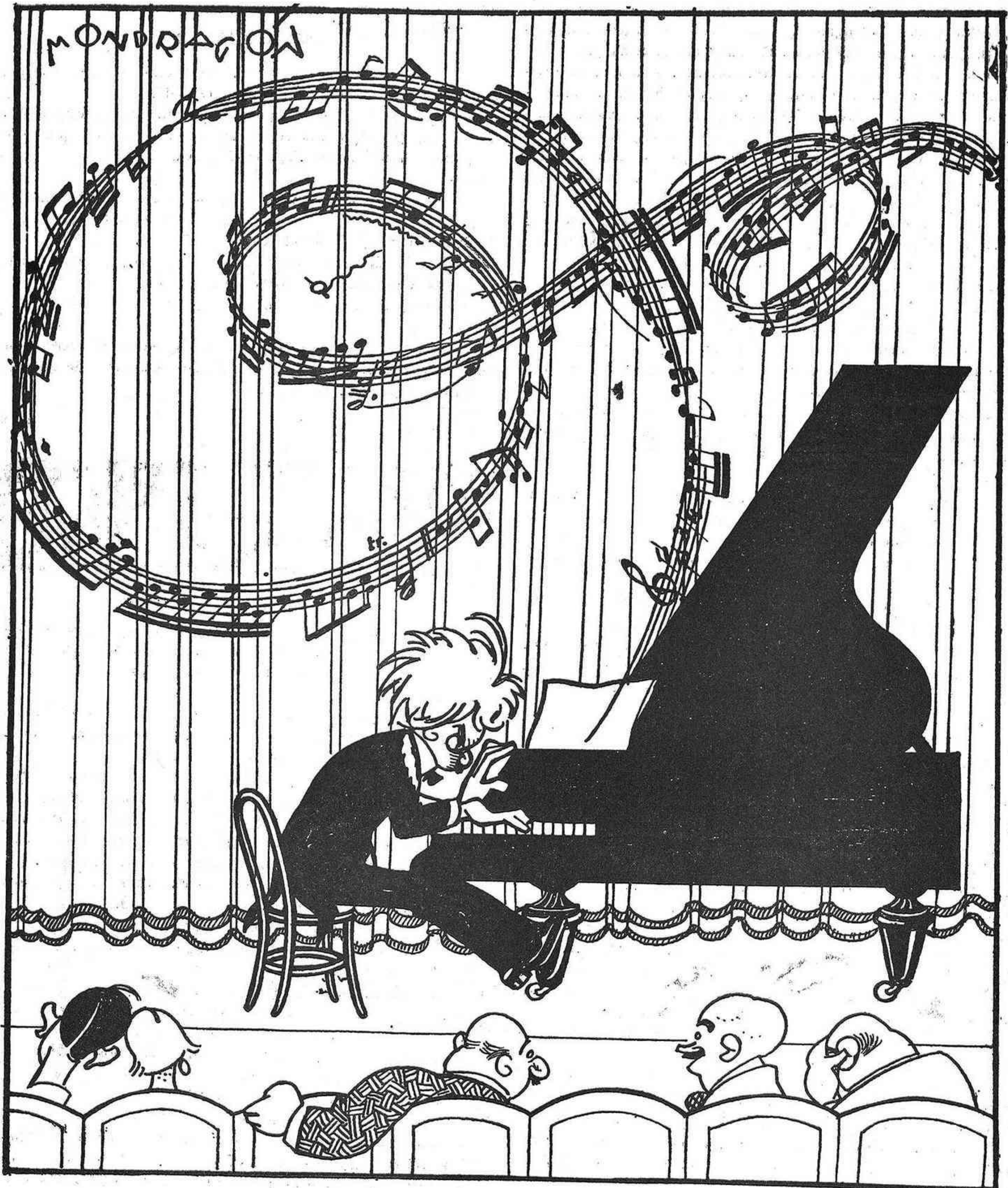
Ara, que totes les vides s'assemblen tant, i sobre tot, les

Una escena de la bella comèdia que tant d'èxit està
obtenint a Novetats

dels prínceps desterrats, que no és estrany que el públic n'hi hagi trobat moltes de semblances. Potser el mateix Capdevila haurà volgut procurar-les. En tot cas, més que de cap model, s'ha servit del seu coneixement del cor humà i de l'emoció dels ambients on tals vides es mouen.

I res hi ha de cerebral o de laboratori en tot això. Els sentiments que mouen les figures són humans, són sempre

MUSICA PERILLOSA

- És un virtuos.
- Jo no me'n fiaria gaire.
- Perquè és virtuos?
- No; perquè és rus!

populars, com dèiem. El príncep Carles Lluís ha estat desterrat pels seus amors amb una noia que no és de sang blava. Treballa a París d'enginyer, a una casa constructora d'aeroplans, quan el seu pare mor i el seu poble el crida per a oferir-li la corona. Ell no hi voldria tornar, i solament es decideix d'anar-hi quan el convencen que si no hi va, el poble es dividirà en guerres civils. Ell, quan ja és tot apaivagat, quan ja el poble viu tranquil, voldria tornar-se'n: enyora París, on ha deixat el seu laboratori i els seus projectes de construcció de motors. Però el poble l'estima, li ha alçat estàtues a totes les ciutats. Carles Lluís, eternit, es decideix a ésser un bon rei, a suprimir els tributs, a aixecar escoles, a construir hospitals i biblioteques. Però és, llavors, quan esclata una revolta i el poble el vol desterrar de nou: és a dir, el poble no—Capdevila coneix massa el cor del poble per creure'l capaç d'aquestes reaccions—els que s'han erigit en els seus representants.

Es clar que la comèdia no segueix aquesta línia tan simple. L'autor sap donar-li una gràcia sinuosa i sap, sobre tot, crear en torn de la bella figura del príncep, unes quantes figures caricaturals i pintoresques, molt ben encertades.

El millor, però, de l'obra, és el diàleg: un diàleg àgil, fi, penetrant. Constantment, el cronista càustic que és Capdevila, hi traspua. I és sempre, sobretot, de la millor qualitat literària.

Els primers dies de representar-se l'obra, potser per culpa de no saber-se del tot bé els papers, quedava, en algunes escenes, com una mica lenta. Ara, però, tot marxa. Els actors han entrat en els seus papers i l'obra pren tota l'elegant lleugeresa que li ha donat el seu autor.

El decorat, de Batlle i Amigó, de gran efecte.

La presentació magnífica: vestuari, decorats, efectes de llum, tot molt ben cuidat. Capdevila, que en escriure l'obra devia pensar molt en el seu efecte plàstic, ens sembla que haurà vist el seu pensament admirablement interpretat.

ROMEA

Quan s'han vist tres comèdies d'un mateix autor, ja pot el crític predir el que aquest autor farà de bo o dolent. Hem vist tres, quatre, cinc comèdies d'Alfons Roure—"El rei del xotis", "La reina del mercat", "Corpus", "El dret de les dones", "T'estimo..."—i, dolent-nos molt, perquè som enemics de la crítica negativa, hem de dir que l'obra d'Alfons Roure no té cap valor teatral ni literari. Alfons Roure poques valors aportarà al teatre. Menys a la literatura, ja que el senyor Roure serà tot el que vulguin, menys un literat.

Malgrat això, escriu. Escriu, i un pobre diable ha tingut la inconsciència de dir-li que ho fa millor que Sardou. Però que no en faci cas el senyor Roure d'aquests elogis; són sempre contraproduents: posen en ridícul l'elogiat.

Si el senyor Roure deixés d'escriure, ni la literatura ni el teatre hi perdrien gran cosa.

El senyor Roure fa un teatre de cartró, rescalfat amb tots els tòpics, trucs i llocs comuns de sempre. No hi han idees ni passions. Ja el senyor Roure, en una rèplica iltimosa a Angel Samblancat, digué que les obres han d'ésser de "taquilla". Amb un criteri així, no es pot fer res bell ni digne.

"T'estimo..." és una comèdia que té totes les característiques del teatre d'aquest autor i que tants elogis li ha valgut dels inintelligents: pobresa de concepció, d'idees, de diàleg...

La Vila i En Daví, com tots els que hi prenen part, varen treballar com ells saben fer-ho, amb intel·ligència i carinyo.

ESPANYOL

S'ha estrenat un vodevil de Tristan Bernad, traduït per

Josep A. Peypoch. El vodevil és graciós, entretingut, gens ordinari. La traducció, molt correcta.

PER A ACABAR

Al "Barcelona", la companyia de l'actriu Lluïsa Rodrigo, anuncia l'estrena de "Tambor y cascabel".

A un crític (?), que ha promès rebentar tot el que vingui de Madrid, perquè a Madrid varen rebentar-lo a ell quan s'hi presentà com autor, no li agrada l'obra.

La companyia del meritíssim actor Enric Lluelles emprèn una nova "tourné" a base de l'obra "La mort de les roses", de l'autor rus Ilya Surguchov.

L'obra és tan bona que se l'ha deixat prendre de les mans l'empresa d'un teatre de Barcelona.

Ho comprenem perfectament.

Dintre pocs dies estrenarà Lluís Capdevila, el nostre bon company, dues obres a Madrid: "Canción d'amor y de guerra" i "Los mosqueteros del rey".

BOB

FUTBOL

Ja ha passat la febre; volem dir que l'encontre de la màxima emoció ja ha tingut lloc, i no precisament amb gaire emoció pel que fa referència a qualitat de joc i sí pel seu resultat definitiu.

En aquest partit, hi va haver els consegüents alts i baixos; pel que toca a nosaltres, varem anar al camp emocionats de debò. Confesem la nostra ingenuïtat.

Com que avui com avui, a tots els grans rotatius s'estila molt allò de les impressions de persones autoritzades, nosaltres no vam voler ésser menys, i així com aquells demanen una opinió sobre l'actuació en el partit un cop llest, nosaltres, poc experimentats en la cosa, ho vam fer abans del partit, però gairebé ens sembla que no ens vam errar de gaire. Heus ací, doncs, les impressions que recollírem:

D'un element autoritzat de l'"Espanyol":

—"Dudamos mucho de nuestra delantera y nos parece que vamos a perder por 2 a 1."

D'un element autoritzat dels blau-granes:

—"Estem segurs que guanyarem, almenys per 2 a 1."

D'un jugador qualsevol de l'"Espanyol":

—"Confiamos ganar, pero si la fatalidad nos persigue, lo más, podemos perder por 2 a 1."

D'un jugador qualsevol del "Barça":

—"Guanyarem, encara que només sigui per 2 a 1."

Davant d'aquestes impressions, hom va quedar tranquil: el "Barcelona" guanyaria! Així, doncs, res té d'estrany que aguantéssim la major part del partit sense emocionar-nos gens, malgrat i que el "Barcelona" tenia un gol en contra; estàvem segurs que arribaria a sots-campió.

Tots els jugadors es portaren admirablement; Zamora va treballar de debò i no va protestar res en absolut; fins i tot va fer veure que es barallava amb Samitier. Aquest, també ho féu molt bé i fins va marcar un gol.

El partit es va dur a fort tren; això vol dir que hi havia "entusiasme".

L'"Espanyol" va ésser castigat amb "penalty", però com

que no va entrar, no hi va haver altre remei que tirar-ne un altre perquè entrés, i d'aquesta manera no es desautoritzaven els pronòstics.

Quan va acabar el partit, tothom estava emocionat; ningú no gosava enraonar per por de què la victòria s'esfumés.

Nosaltres volíem anar a continuar les intervius, però com que vam veure que En Zamora felicitava molt cordialment a Samítier, vam creure que tots estaven satisfets i que, per tant, no calia preguntar-los-hi res més.

Ah! Ens descuidàvem de dir que, mentre passava tot això al camp, els espectadors s'esbatussaven de valent, amb tot i que per ràdio no es va oir res.

I fins una altra!

Demà passat acabarà el campionat, però com que tots els partits són fàcils, ens sembla que no hi haurà sorpreses. Ara que, com que l'"Europa" ja no pot ésser ni campió ni sots-campió, perquè ni l'"Espanyol" ni el "Barcelona" és fàcil que perdin, no fóra res d'estrany que l'"Europa" per-

dés o empatés amb el "Sabadell" i així veuríem una altra exhibició "Espanyol"- "Barcelona", naturalment al camp de l'"Europa".

Demanem als lectors que no siguin maliciosos, però les coses van així.

TEIXI

L'Assemblea ha reformat el mobiliari i és clar! Els diputats l'havien embrutat tant i tant, materialment i moral!

Altrament, el vellut vermell ha estat substituït per blau. Això del color vermell podia a Congrés.

✽

Dues gràcils anglesetes, Gleitze i Hudson, volen travessar, nedant, l'estret de Gibraltar. S'han trobat que la costa espanyola és molt dolenta i han decidit fer la travessia de Tarifa a Tànger.

Però que no veuen aquestes gentils noietes que tindran molt fred?

✽

Aquests anglesos són molt bons.

Es diu—i així ha d'ésser—que res no han de tenir a veure l'Església i l'Estat.

Doncs, bé; el Parlament ha d'aprovar, a Anglaterra, el Llibre d'Oracions.

Perquè heu de saber que els anglesos volen un nou Llibre d'Oracions.

Però, és que encara hi ha qui resa?

✽

Un telefonema de Palerm diu que, als voltants d'Agrigent, han estat detingudes 308 persones acusades de 40 assassinats, 20 temptatives de mort, 160 robatoris i nombrosos crims diversos i incendis, ocorreguts aquests darrers anys a Sicília.

Tenim entès que els ianquis estan molt molestats. Ells volen ésser els "reis" de tot i veuen que en un país petit com Sicília els guanyen en una cosa important.

Per a avançar-los d'un cop, volen fer estralls a Nicaragua, es diu.

✽

L'Índia — molt santament — es redreça encara més.

Una altra vegada ha alçat, i ben seriosament, la seva veu contra el domini britànic.

En una recent reunió de caps de partits polítics s'acordà, per unanimitat, boicotejar la comissió nomenada per a estudiar les qüestions relacionades amb la reforma de la Constitució.

El dia que arribi la Comissió, serà dia de dol a l'Índia.

Tothom sap el què ha de fer...

✽

Com a record de la brillant etapa del

LES MODES DE DEMA

—A veure si sabeu qui és la dona? "Pela", que no ho endevineu!

CONTRASENTITS

—Diuen que s'ha donat a la mala vida.
—A la bona, deus voler dir!

Directori, s'han dedicat a cada un dels que el formaren, unes formoses plaques d'argent.

✱

L'ex-ministre del Reich, senyor Koch, assegura que la major part dels alemanys són republicans.

I cà! No ens enredarà el senyor Koch.

Mentre els alemanys tolerin això que es diu Hindenburg...

✱

El pavelló espanyol a l'Exposició de Colònia—ha dit el Govern—serà una reproducció de la Llotja de València.

Si que farà goig! Perquè no creiem que la magnífica Llotja pugui ésser reproduïda per un qualsevol.

✱

"La Publicitat", transcorreguts els dies de sanció, ha tornat a reaparèixer.

La mateixa setmana—la passada— fou multada amb 1.000 pessetes.

✱

Els avions nordamericans han matat 400 patriotes nicaragüencs.

D'això, en el llenguatge humà, en diem el més vil assassinat.

✱

Pel febrer de 1926 fou executat un pagès rus, a Alemanya, acusat d'haver matat el seu fill, de quatre anys. Ara, la mare,

ha declarat que l'assassina fou ella, i el seu marit no hi tingué cap intervenció.

Amb aquest motiu, la "Lliga per a la Defensa de l'Home i del Ciutadà d'Alemanya", està fent una activa campanya contra la pena capital. Demana també responsabilitats als magistrats que condemnaren el pagès rus.

Ens hi adherim coralmment.

C.: Està bé. Podeu seguir enviant coses, si us plau.—Ll. R. C.: Rebuts els vostres articles, que ja aniran sortint.—J. M. M. R.: El posem en cartera, encara que no ens entusiasma; però en podreu fer de millors, ja que escriviu amb correcció.—Pep Guinch: Queda en cartera. Podeu enviar-ne d'altres, si així us plau, però que no siguin més llargs que el que ens heu tramès. La vostra carta la passem a l'Administració.—F. C.: Està bé. Anirem publicant-los. — Ll. B. i V.: Molt agraits. Aquesta vegada, però, no trobem prou interessant el vostre article Esperem, però, que ja ens donareu altres ocasions de poder-vos complaure.

Lo Noy de la Mare

Setmanari català de l'any 1865, escrit i dibuixat pel bo i millor d'aquell segle.

Reproducció en un volum en 8.^u imprès sobre magnific paper.

Preu: 5 Ptes.

Un tros de paper

Setmanari de l'any 1865, dibuixat i escrit pels millors homes d'aquella època memorable.

Reproducció fotogràfica en tamany 8.^u imprès sobre paper de primera.

PESSETES, 5

Obres de "C. GUMA"

	Ptes.
Fruyta del temps. —Colecció de poesias, formant quatre tometats: <i>Fruyta amarga, Fruyta verda, Fruyta agre-dolsa y Fruyta madura</i> : segona edició ilustrada. Cada tomet 0'60 de pesseta; tots junts.	2'40
L'amor, lo matrimoni y'l divorci	0'60
Del bressol al cementiri	0'60
Buscant la felicitat	0'60
Petóns y pessichs	0'60
Barcelona en camisa	0'60
Lo deù del sigle	0'60
Home o dona?	0'60
La dona nua (Moralment)	0'60
Tipos y topos (Colecció de retratos)	0'60
Guerra al cólera! Instruccions pera combatrel.	0'60
Cla y català. Llissons de gramática parda	0'60
Don Quijote de Vallcarca	0'60
¡Ece Homo! Monlech en un acte y en vers	0'60
Filomena. —Viatje de recreo al interior d'una dona	0'60
Lo cólera y la miseria, y una carta al Dr. Ferran	0'60
Sobre las donas. —Polémica entre C. Gumá y Fantástich	0'60
Vuyts y nous. —Ab lo «retrato» del autor	0'60
20 minuts de broma. —Un tomet que conté dos monlechs representables, titolats <i>Tres micos y Un cessant</i>	0'60
La Exposició Universal. —Humorada agre-dolsa	0'60
Una aventura de amor. —Ilustrada per M. Moliné	0'60
Cansóns de la flamarada. —Un tomo de 128 págs.	1'50
La primera nit. — <i>Impresions de un nuvi</i>	0'60
Lo dia que'm vaig casar. — <i>Impresions d'una nuvia</i>	0'60
Drapets al sol. —Escándol humorístich, ilustrat	0'60
Quinze dies a la lluna. —Gatada en vers, ilustrada	0'60
Ni la teva ni la meva. —Comedia en 3 actes y en vers	2'40
Un viatge de nuvis. —Humorada en vers, ilustrada	0'60
Quina dona vol vostè? —Humorada en vers, ilustrada	0'60
Lo primer dia. —Juguet cómich lirich, en un acte	1'20
Art de festejar. —Catecisme amorós, en vers, ilustrat per M. Moliné	0'60
Guia del conquistador. —2. ^a part del <i>Art de festejar</i>	0'60

¿Colon o Carnestoltes? —Ensarronada cómica municipal; ilustració de M. Moliné	0'60
Pelegrins a Roma. —Viatje bufo-trágic en vers, ilust.	0'60
¿Per què no's casan los homes? —Humorada en vers, ilustrada	0'60
¿Per què no's casan las donas? —Humorada en vers, ilustrada	0'60
La salsa del amor.	0'60
Lo món per un forat. —Humorada en vers, ilust.	0'60
De la Rambla a la Manigua. —Aventuras d'un reservista, ilustrada	0'60
Blanchs y negres, ó la qüestió de Cuba, ilustrada.	0'60
Un casament a proba. —Humorada en vers, ilustrada	0'60
La senyora de tothom. —Humorada en vers	0'60
Lo llibre de les cent veritats. —Edició ilustrada.	0'60
El pecat de Eva. —Humorada en vers, ilustrada	0'60
Agència de matrimonis. —Humorada en vers, ilust.	0'60
Entre faldillas y pantalons. —Humorada en vers, ilustrada.	0'60
Sota la parra. —Colecció de cantars	0'60
Mil y un pensaments. —Colecció de máximas y sentiments.—Un tomo de unas 100 páginas (agotada)	0'60
Lo Rosari de l'Aurora. —Album humorístich, ab caricaturas (agotada)	0'60
Gos y gat. —Juguet cómich en un acte y en vers (agotada)	0'60
Un cap-mas. —Juguet cómich en un acte y en vers (agotada)	0'60
Lo pot de la confitura. —Colecció de poesias (agotada)	0'60
Cura de cristiá. —Juguet cómich en un acte y en vers (agotada)	0'60
Guia cómica de la Exposició Universal. —Un tomo de 100 páginas, ab un plano y varis dibuixos (agotada)	0'60
Una casa de dispesas. —Juguet cómich en un acte (agotada)	0'60
Ensenyansa superior. —Juguet cómich en un acte (agotada)	0'60
¡Abaix lo existent! —Disbarat cómich en un acte (agotada)	0'60
L'amor es cego. —Juguet cómich en un acte y en vers (agotada)	0'60
Lo Marqués de Carquinyoli. —Juguet cómich en un acte (agotada)	0'60
Jesús Maria Joseph! —Juguet cómich en un acte (agotada)	0'60
¿Com se pesca un marit? —Humorada en vers, ilustrada (agotada)	0'60

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliurances del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, fianca de ports. No responem d'extravios si no es remet, a més, 30 cèntims per a certificat. Als corresponsals se'ls atorga rebaixes.

ELS HEROIS

—Em sembla que he fet malbé aquell «Ford»!